

Arrest

nr. 101 223 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 september 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 31 augustus 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers op 10 oktober 2011 een asielaanvraag indienen. Op 23 december 2011 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 23 januari 2012 dienen de verzoekers tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 83181 van 18 juni 2012 weigert de Raad ten aanzien van beide verzoekers de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 24 augustus 2012 dienen de verzoekers een tweede asielaanvraag in. Op 31 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van beide verzoekers een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit zijn de bestreden beslissingen, die op 31 augustus 2012 ter kennis gebracht worden.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“Overwegende dat

betrokkene op 10.10.2011 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 23.12.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 23.01.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 20.06.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 24.08.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zijn problemen, zoals uiteengezet gedurende zijn eerste asielaanvraag, nog steeds actueel zijn; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag verder bouwt op zijn oorspronkelijke asielmotieven; betrokkene in het bezit is van een verklaring van het ‘Committee of nationwide reconciliation’ dd. 25.07.2012 naar voren brengt, alsook een kopie van het rapport van het ‘Committee of nationwide reconciliation’ betreffende de jaarlijkse missies tot verzoening; betrokkene tevens een gelegaliseerde kopie van een attest van het ministerie van werk, sociale zaken en gelijkheid van kansen (met vertaling naar het Engels), een gelegaliseerde kopie van een attest van een notaris (met vertaling naar het Engels) en een certificaat van de notaris waarin de vertalingen van voornoemde documenten goedgekeurd en gelegaliseerd worden; betrokkene aan de hand van deze documenten zijn oorspronkelijke asielmotieven wil staven; hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds gedurende zijn vorige asielaanvraag een attest van de verzoeningscommissie naar voren bracht; daaromtrent door de Belgische asielinstanties geoordeeld werd dat attesten die het ontstaan van bloedwraak bevestigen, gemakkelijk in Albanië gekocht kunnen worden en er ook met betrekking tot andere documenten en attesten massale fraude en corruptie is; voornoemde documenten overigens ook enkel bewijswaarde hebben indien ze steunen op eerlijke en geloofwaardige verklaringen, wat in het geval van betrokkene betwist wordt; er immers reeds gedurende de vorige asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de bewering dat betrokkene daadwerkelijk in een vendetta zou verwickeld zijn; noch voornoemde documenten, noch de huidige verklaringen van betrokkene, van die aard zijn dat ze deze appreciaties kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“Overwegende dat

betrokkene op 10.10.2011 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar echter op 23.12.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 24.08.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat zij niet naar haar land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat de problemen van haar echtgenoot, dhr. C.X., nog steeds actueel zijn; betrokkene dan ook verklaart zich bij haar huidige asielaanvraag volledig aan te sluiten bij de verklaringen van haar echtgenoot in het kader van zijn tweede asielaanvraag; hierbij dient opgemerkt te worden dat tevens in het dossier van dhr. C.X., eveneens op 31.08.2012 een negatieve beslissing van ‘weigering van in overwegingname’ (bijlage 13quater) genomen werd; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) en van artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden. De verzoekers voeren ook aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“EERSTE MIDDEL

Schending van het art 1 van de Vreemdelingenwet ;

Schending van het art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;

Schending van het art 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden;

Manifeste beoordelingsfout

4.1.1.

Conform art. 1 Vreemdelingenwet worden de aangelegenheden met betrekking tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door de Minister uitgeoefend.

Ook middels art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt bepaald dat deze bevoegdheden door de Minister worden uitgeoefend.

4.1.2.

Evenwel wordt in het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden gesteld dat de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie de voogdijbevoegdheid heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken.

4.1.3.

Evenwel heeft de Raad van State geoordeeld in het arrest met n° 218 951 dd. 19/04/2012 :

«Considérant qu'il ressort de la requête que le recours est plus spécialement dirigé contre les articles 5 et 8 de Y Arrêté royal de 20 septembre 2009 modifiant Y Arrêté royal du 14 janvier 2009 fixant certaines attributions ministérielles attaqué ; que ces dispositions (...), respectivement, à l'attribution, notamment au Secrétaire d'Etat à la Politique de migration et d'asile, de la compétence de « tutelle » à Y égard de Y Office des étrangers, du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides et du Conseil du Contentieux des étrangers, et à la prise d'effet de Y arrêté royal attaqué; ne s'appliquent nullement ni n'ont vocation à s'appliquer à la requérante ; que la compétence de « tutelle » ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en tant que tels, de sorte que la requérante, fût-elle ressortissante étrangère, ne risque pas non plus d'en subir; directement ou indirectement, les effets;»

4.1.4.

Mutatis mutandis dient dezelfde redenering te worden toegepast.

Het KB van 08/01/2012 heeft het KB van 14/01/2009 vervangen.

Dat de voogdijbevoegdheid van de Staatssecretaris zoals vervat in art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 vreemd is aan deze met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bijgevolg zijn noch de Staatssecretaris, noch de gemachtigde bevoegd om individuele beslissingen te nemen inzake aangelegenheden met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

4.1.5.

Dat de bestreden beslissing derhalve onwettig is.”

2.2. De verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing ondertekend werd door I.V.L., attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken, welke daartoe bevoegd is in toepassing van artikel 6, §1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel luidt als volgt:

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing

van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...) artikel 51/8, eerste en tweede lid; (...)"

De verweerder verwijst eveneens naar arrest nr. 81.102 van 14 mei 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat stelt: *"gezien artikel 13, § 1 van ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is een attaché bevoegd om een beslissing te nemen in toepassing van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981."* Deze redenering is volgens de verweerder *'mutatis mutandis'* van toepassing op de bestreden beslissing.

2.3. Artikel 1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...) 2° de Minister: de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Artikel 1, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

"Voor de toepassing van dit koninklijk besluit wordt verstaan onder:

1° de Minister: de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot zijn bevoegdheid heeft;"

Bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 werd mevrouw M. De Block benoemd tot staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de minister van Justitie.

Artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden luidt als volgt:

"De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie, is bevoegd voor wat betreft de voogdij over :

1° de Dienst Vreemdelingenzaken;

2° het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;

3° de Raad voor vreemdelingenbetwistingen;

4° het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers."

2.4. De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

"De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99."

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepaalt ondermeer het volgende:

"Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming."

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cfr. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, "Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht", Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, "*Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux*", Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

2.5. Bij het bovenvermeld koninklijk besluit van 8 januari 2012 werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Zij heeft de voogdij over onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet betwist worden dat deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het blijkt alleszins uit het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Derhalve is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe gehanteerd te worden dat een staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft.

2.6. In het door verzoekers' aangehaalde arrest nr. 218.951 van 19 april 2012 van de Raad van State werd in hoofdorde geoordeeld dat de betrokken vreemdeling geen belang heeft bij het aanvechten van de artikelen 5 en 8 van het koninklijk besluit van 20 september 2009 tot wijziging van het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden, omdat de betrokken artikels "*ne s'appliquent nullement ni n'ont la vocation à s'appliquer à la requéranté*". Verzoeker interpreteert vervolgens de – overtollige – overweging in dit arrest "*que la compétence de 'tutelle' ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers*" als dat de Raad van State zou geponeerd hebben dat als een minister/staatssecretaris de voogdij heeft over bepaalde diensten, dit niet wil zeggen dat hij/zij bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft, maar dit kan als dusdanig niet afgeleid worden uit het arrest. Deze overweging dient namelijk in lijn gelezen te worden met wat er in hoofdorde staat in het arrest, en duidt er derhalve op dat algemene bepalingen tot regeling van bevoegdheden van een minister en een staatssecretaris geen uitstaans hebben met individuele beslissingen inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat de vreemdeling in kwestie geen belang heeft bij de vernietiging van de artikelen 5 en 8 van het koninklijk besluit van 20 september 2009 tot wijziging van het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden.

2.7. Bijgevolg kan dus worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1,2° van de Vreemdelingenwet en artikel 1,1° van het Vreemdelingenbesluit en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan treffen. Zij kan eveneens op een even evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, voor zover de Vreemdelingenwet dit toelaat.

2.8. *In casu* werd de bestreden beslissingen getroffen door de gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, meer bepaald door I.V.L., attaché. Dit vindt zijn grondslag in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 6, §1, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister c.q. de staatssecretaris die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 6, §1 van het bovengenoemde ministerieel besluit van 18 maart 2009 vermeldt inderdaad dat personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van

attaché uitoefenen bevoegd zijn om beslissingen te nemen in toepassing van dit artikel. De betrokken attaché is dus op basis van dit artikel bevoegd om de bestreden beslissingen te nemen.

2.9. Er blijkt derhalve concluderend niet dat de bestreden beslissingen zouden zijn genomen met miskenning van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Vreemdelingenbesluit of artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te besluiten dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt

Het eerste middel is ongegrond.

2.10. In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht. De verzoekers voeren ook aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"TWEEDE MIDDEL

- Schending van de artikelen 48/3 en 48/4, 51/8 en 57/6 Vreemdelingenwet ;
- Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting ; Manifeste beoordelingsfout

Het is niet aan de verweerder om uitspraken te doen over de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire bescherming.

Dit komt enkel toe aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Er is dan ook een manifeste schending van het art. 57/6 Vreemdelingenwet dat hieronder weergegeven wordt :

Art. 57/6

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

1° om aan de vreemdeling bedoeld in artikel 53, de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen;

2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4;

3° om de vluchtelingenstatus in hoofde van de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 49, § 1, 6°, te bevestigen of weigeren te bevestigen;

4° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3, en 55/5, op te heffen;

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die, op grond van de artikelen 55/2 en 55/4, uitgesloten had moeten zijn;

7° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest;

8° om aan de vreemdelingen en de staatlozen de documenten te verstrekken welke bedoeld zijn in artikel 25 van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te

Genève, op 28 juli 1951, en in artikel 25 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend te New-York, op 28 september 1954.

De in de punten 1° tot 7° bedoelde beslissingen worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.

De in het eerste lid, 2°, bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijf werkdagen."

De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich derhalve niet in de plaats stellen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en hierover uitspraken doen.

4.2.2.

De verzoekers hebben evident ernstige redenen om bescherming aan te vragen.

De eerste verzoeker is verwikkeld in een vendetta. Omwille van die reden wordt er gevreesd voor zijn leven en de fysieke integriteit van zijn familie.

4.2.3.

De verzoekers hebben nieuwe gelegaliseerde documenten voorgelegd teneinde hun asielrelaas te staven.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijst de nieuwe documenten af door te verwijzen naar het feit dat in Albanië op eenvoudige wijze documenten kunnen worden gekocht, dat er op het vlak van documenten en attesten massale fraude en corruptie is.

4.2.3.1.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat het niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om uitspraak te doen over de nieuwe documenten van de verzoekers.

Er is bijgevolg een manifeste schending van het art. 51/8 Vreemdelingenwet, dat hieronder weergegeven wordt :

Art. 51/8

[De Minister, of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50 en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève; zoals bepaald in artikel 48/3,

of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.] De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij [de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen]. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.]

Inderdaad, het is enkel de Commissaris-generaal die zich kan uitspreken over de waarde ervan met betrekking tot het ingeroepen vervolgingsrisico.

De documenten betreffen wel degelijk nieuwe relevante gegevens met betrekking tot de situatie van de verzoekers in het kader van een onderzoek naar de nood aan vluchtelingenebescherming.

4.2.3.2.

Daarnaast is het zo dat de Dienst Vreemdelingenzaken de neergelegde documenten van de verzoekers wel op een heel algemene wijze afwijst.

De gelegaliseerde documenten van de verzoekers werden niet aan een individueel onderzoek onderworpen, werden niet op een individuele wijze beoordeeld.

4.2.3.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijst de documenten zonder onderzoek af, door te stellen dat in Albanië gemakkelijk documenten kunnen worden gekocht en dat er aldaar massale fraude en corruptie is op het niveau van documenten en attesten.

Deze uiterst algemene stelling is onvoldoende teneinde individuele documenten af te wijzen.

Bovendien laat de Dienst Vreemdelingenzaken na de algemene stelling aangaande de zogenaamde fraude en corruptie te staven, zodat de stelling slechts de waarde heeft van een loutere bewering.

4.2.4.

Er is bijgevolg geen afdoende motivering.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.11. De bestreden beslissingen betreffen een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet hebben daarentegen betrekking op de toekenning van respectievelijk de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort, maar overeenkomstig artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot die van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bijgevolg kunnen de verzoekers de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig inroepen.

2.12. De Raad wijst erop dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). De verzoekers kunnen zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

2.13. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekers de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.14. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het kader van de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

2.15. De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.16. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat door de eerste verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag volgende documenten werden voorgelegd: *“een verklaring van het ‘Comitee of nationwide reconciliation’ dd. 25.07.2012 [...], een kopie van het rapport van het ‘Comitee of nationwide reconciliation’ betreffende de jaarlijkse missies tot verzoening; [...] een gelegaliseerde kopie van een attest van het ministerie van werk, sociale zaken en gelijkheid van kansen (met vertaling naar het Engels), een gelegaliseerde kopie van een attest van een notaris (met vertaling naar het Engels) en een certificaat van de notaris waarin de vertalingen van voornoemde documenten goedgekeurd en gelegaliseerd worden;”* Dit vindt steun in het administratief dossier.

Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat door de tweede verzoekster er geen nieuwe elementen werden aangebracht.

De verzoekers voeren aan dat ze nieuwe gelegaliseerde documenten hebben voorgelegd teneinde hun asielaanvraag te staven, dat de gemachtigde deze documenten niet aan een individueel onderzoek heeft onderworpen maar ze integendeel op algemene wijze afwijst en dat de gemachtigde beweert dat de aangevoerde documenten in Albanië gemakkelijk kunnen gekocht worden, zonder dit evenwel met bewijzen te staven.

2.17. Om een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet uit te maken, volstaat het niet dat het nieuw voorgelegde document dateert van na de vorige asielprocedure. Het nieuwe stuk moet ook betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS, nr. 215.573 van 5 oktober 2011)

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag verklaarde dat zijn problemen in zijn land van herkomst die betrekking hebben op bloedwraak, nog steeds actueel zijn. De motivering van de gemachtigde *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag verder bouwt op zijn oorspronkelijke asielmotieven”* vindt steun in het administratief dossier.

2.18. Inzake de documenten die werden voorgelegd om de oorspronkelijk asielmotieven te staven, blijkt uit de nota met opmerkingen dat de verwerende partij niet betwist dat de aangevoerde documenten niet eerder werden voorgelegd, maar merkt de verwerende partij wel op dat de eerste verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag reeds een gelijkaardig attest van de verzoeningscommissie had aangebracht, wat in de eerste bestreden beslissing zo ook wordt gesteld en wat steun vindt in het administratief dossier. De vaststelling dat tijdens de eerdere asielaanvragen een gelijkaardige document van de verzoeningscommissie werd neergelegd door verzoekers, wordt door verzoekers niet betwist noch weerlegd.

2.19. Waar de verzoekers kritiek uiten op de beoordeling van de neergelegde documenten door de gemachtigde van de staatssecretaris, waarbij deze stelt *“daaromtrent door de Belgische asielinstanties geoordeeld werd dat attesten die het ontstaan van bloedwraak bevestigen, gemakkelijk in Albanië gekocht kunnen worden en er ook met betrekking tot andere documenten en attesten massale fraude en corruptie is”*, wijst de Raad erop dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor

vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat het Commissariaat-generaal in haar weigeringsbeslissing van 22 december 2011 omwille van bovenvermelde redenen oordeelde dat aan de *“attesten inzake uw bloedwraakzaak geen enkele bewijskracht [kan] worden gehecht”* en dat deze beoordeling gebaseerd is op informatie ter beschikking van het Commissariaat-generaal.

Gezien de beoordeling van het Commissariaat Generaal op 22 december 2011 omtrent zulke documenten handelt de gemachtigde van de staatssecretaris niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig wanneer hij, in het licht hiervan, aan de voorgelegde documenten eveneens een geringe bewijswaarde toekent.

2.20. In de eerste bestreden beslissing wijst de gemachtigde er bovendien op dat *“voornoemde documenten overigens ook enkel bewijswaarde hebben indien ze steunen op eerlijke en geloofwaardige verklaringen”*. Dit concreet motief wordt door de verzoekers niet betwist noch weerlegd.

Uit het administratief dossier blijkt dienaangaande dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 22 december 2011 met betrekking tot de bloedwraak, die door de eerste verzoeker als asielmotief werd aangehaald, stelt dat *“het allerm minst aannemelijk [is] dat u daadwerkelijk in een vendetta zou verwickeld zijn”*. Evenmin werd aannemelijk gemaakt dat de eerste verzoeker *“geen of onvoldoende beroep kon doen [...] op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten”*.

In het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 83181 van 18 juni 2012 wordt gesteld dat de verzoekers in hun verzoekschrift geen argument aanvoeren dat aantoonde dat ze geen toegang zouden hebben tot een daadwerkelijke bescherming van hun nationale overheid in de zin van artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet. De Raad besloot dan ook: *“Daargelaten de vraag of de aangevoerde feiten waar zijn, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

De in het kader van de tweede asielaanvraag aangebrachte documenten hebben betrekking op de eerder aangehaalde bloedwraak.

De gemachtigde kon dan ook op goede gronden motiveren dat *“door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de bewering dat betrokkene daadwerkelijke in een vendetta zou verwickeld zijn”*, wat door verzoekers niet wordt betwist noch weerlegd.

2.21. De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens kan nagaan of de aangevoerde gegevens *“nieuw”* zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS nr. 8200 van 7 maart 2012).

Waar de verzoekers heden opnieuw deze bloedwraak aanhalen en hun tweede asielaanvragen terug enten op dit asielmotief, dient opgemerkt te worden dat in het licht van de eerdere asielaanvragen die niet aannemelijk werden geacht omwille van de hierboven vermelde redenen, de verzoekers er met hun loutere verklaringen en voorgelegde documenten, waaraan een geringe bewijswaarde wordt toegedicht, niet in slagen een ander licht te werpen op de eerdere appreciatie van de commissaris-generaal en de Raad met betrekking tot hun asielrelaas.

De gemachtigde kon dan ook op kennelijk redelijke wijze besluiten dat *“noch voornoemde documenten, noch de huidige verklaringen van betrokkene, van die aard zijn dat ze deze appreciaties kunnen wijzigen.”*

2.22. In het licht van wat voorafgaat maken de verzoekers niet aannemelijk dat de voorgelegde documenten niet op individuele wijze werden beoordeeld noch maken verzoekers aannemelijk dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze of met miskenning van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld *“dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”*

De eerste bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Evenmin is er sprake van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van de gemachtigde.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de tweede verzoekster zich naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag aansloot bij de verklaringen van haar echtgenoot, eerste verzoeker, in het kader van zijn tweede asielaanvraag, wat door verzoekers niet wordt betwist noch weerlegd. De Raad stelt vast dat de concrete motieven van de tweede bestreden beslissing niet worden betwist noch weerlegd door de verzoekers zodat deze gehandhaafd blijven.

2.23. Waar de verzoekers aanvoeren dat de gemachtigde in toepassing van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd was om de bestreden beslissingen te nemen, herhaalt de Raad dat deze beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, dat aan de minister of diens gemachtigde de bevoegdheid geeft om een herhaalde asielaanvraag niet in overweging te nemen wanneer er door de verzoeker geen nieuwe gegevens worden aangebracht.

Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet geeft aan de commissaris-generaal weliswaar de bevoegdheid om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of te weigeren. Artikel 51/8 van dezelfde wet voorziet echter in een voorafgaande beoordeling door de minister of zijn gemachtigde, waarbij deze kan beslissen de asielaanvraag niet in overweging te nemen wanneer het een herhaalde asielaanvraag betreft en de vreemdeling geen nieuwe gegevens aanbrengt. Aangezien de bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, kunnen de verzoekers de schending van artikel 57/6 van dezelfde wet niet dienstig inroepen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES